

Skattegjenstand frem for det hele Land, har den for ringe og ulige Skylbsætning af Skovene en meget ringe, tildeels underordnet Betydning; men for Skovene, som en afflaaret Skattegjenstand, hængende sammen med Communerne, har det for vedkommende Commune en overordnet og, naar Bessatningen stiger høit, for enkelte Communer en dræbende Betydning. — Derfor maa man udsøndre disse to Spørgsmaal fra hinanden, og det er det, troer jeg, Staten hidtilbogs ikke har villet gjøre. Hver Gang den har stillet sig overfor denne Opgaves Løsning, har den villet løse den complet, men gaaet i en Retning, hvor Løsning ikke krævedes, eller hvor den idetmindste er af en høist underordnet Betydning, medens den er vejen tilbage for at løse Opgaven i den Retning, hvor den har væsentlig og praktisk Betydning. Dette er det, som her foreligger. Saasnart man ligeoverfor dette Forslag eller et Forslag, der gaaer i den Retning, ængster sig ved en Mangel paa klare Bestemmelser om, hvilke Skylbsætningsmidler der skulle anvendes, saa er det i Grunden, fordi der bagved en saadan Anskuelse staaer den Betragtning, at Skovene skulle skylbsættes af Staten; men saasnart man giver sig hen til den simple Betragtning, at hermed har Staten nødvendigvis ikke Noget at bestille, og blot holder sig til, at for Communerne har Sagen en gjenmemgribende Betydning, blive Vanstellighederne langt ringere. Jeg skal nu ikke gaae ind paa at undersøge, om de Skylbsætningsmidler, der i Lovforslaget foreslaaes anvendte, ere meer eller mindre heldige, jeg har for en stor Deel samlet dem fra forskjellige Sider, for at fyldestgjøre forskelligartede Betragtninger, hvorved, der maaskee kan være fremkommet noget mindre klart, noget mindre Sikkert, men maaskee ogsaa Noget, som nærmest kan fyldestgjøre paa de forskjellige Steder, hvor de komme til Anvendelse. Jeg skal som sagt ikke videre opholde mig derved, men kun gjøre opmærksom paa, at naar man for en enkelt Commune har rammet en Skylbsætning, som kan fyldestgjøre den, og Dommen derover er fældet af den communale Autoritet, saa har man i det væsentlige fyldestgjort Fordringen paa det enkelte Sted; er den vedkommende Skoveier villig til at hde i Henshold til den

Bessatningsnorm, som anvendes, og den vedkommende Commune, som skal nyde godt af Skatten, af Ydelsen, erkjender den for tilstrækkelig, og den øverste Dommer, der er en stedlig Dommer, der kan see Forholdene, erkjender Ansættelsen for vigtig, saa er det ikke nødvendigt at komme til Andet eller mere Fyldestgjørende. Hvad der i disse Forhold fyldestgjør alle Vedkommende, det er nok; Meer behøves der ikke; Overenskomsten er den naturlige Ve. Naar man dertil vil sige: Overenskomsten vil ikke altid fyldestgjøre, skal jeg bemærke; at Lovforslaget henviser til en Afgjørelsesmaade i saadanne Tilfælde, og naar det i den Henseende er bestemt, at en Forskyndig skal træde til, skal jeg villig indrømme, at det maaskee kan siges at være et svagere Punct; men den større eller mindre Betydning deraf er afhængig af den større eller mindre Vægt, man lægger paa den Skylbsætningsmethode, som hidtil har været brugt. Hvad mig selv angaaer, betragter jeg den for en overordentlig slet begrundet Methode, som kun passer til en Tid, hvor Forholdene ikke vare saa udviklede som nu, og derfor ikke længer passe til dem. Paa Bunden af vor hele Skylbsætningsmethode ligger Jordsmageriet, men der er Jaa, der have den fine Smag, at kunne smage paa Jorden, hvad den frembringer. Men det være nu, som det vil, — dersom Vanstelligheden kun laa deri, vilde den ærede Minister jo kunne have sagt, at saa maatte vi forbedre Lovforslaget; det er kun en Enkelthet, der maatte kunne lade sig forbedre, naar man overhovedet vilde gaae ind paa Sagen.

Jeg troer, saaledes at have gjort det klart, hvorledes jeg er kommen til at fastholde denne Sag og prøve paa at bringe den videre frem; jeg holder mig overbevist om, at man kun ved heri Thinget at gaae saa vidt med Sagen, som man kan, tilsidst kan bringe Regjeringen til at gjøre det, som efter min Mening allerede i dette Dieblik burde være gjort. Den ærede Minister har sagt, at Ministeriet havde havt saa mange Ting at varetage, og at denne Sag gav Anledning til saa vidtløftige Overveielser, at han ikke havde kunnet bearbejde den; men